

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

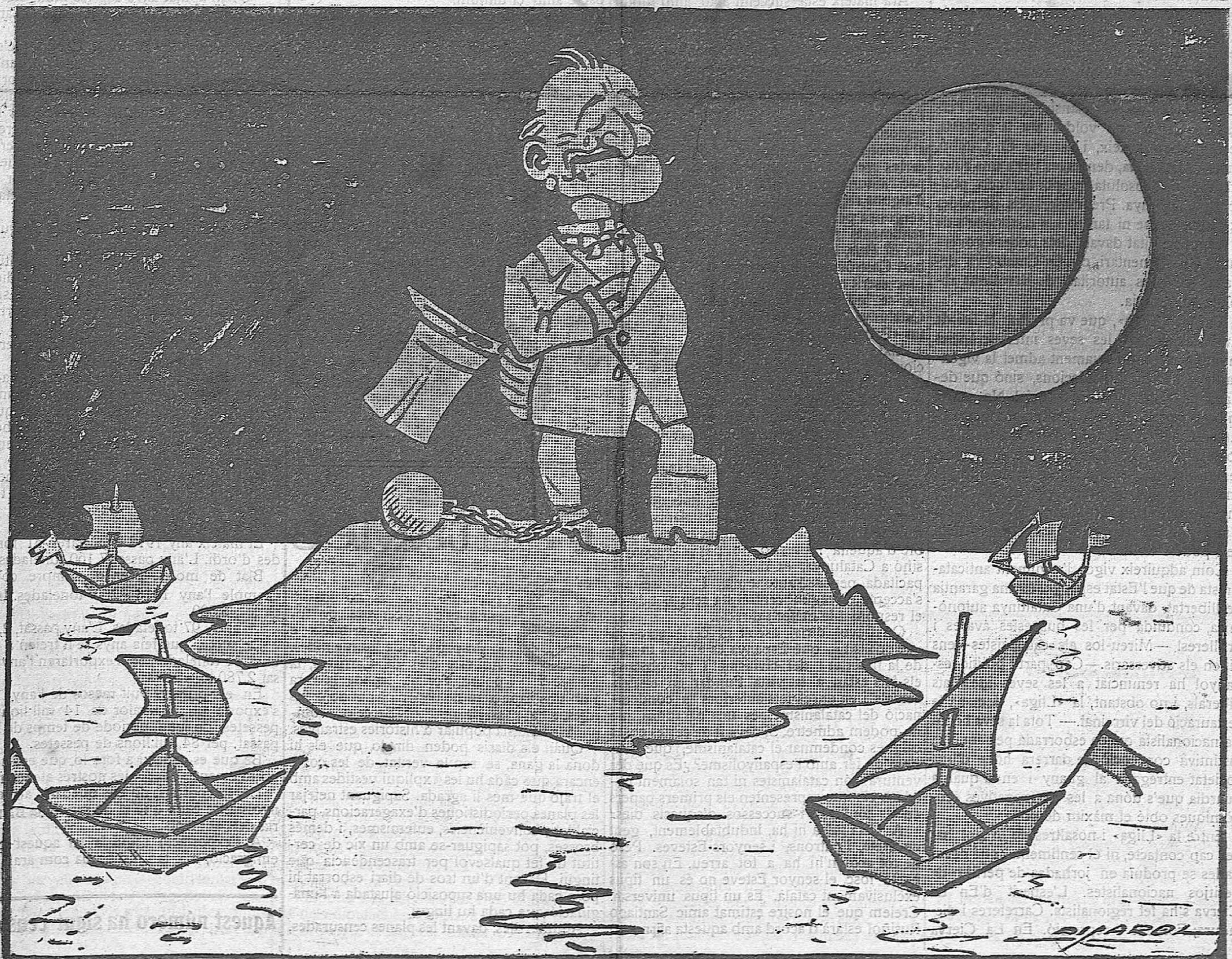
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
 NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
 (Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
 TELEFONO. A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL NOU NAPOLEÓN EN LA NOVA SANTA ELENA

—“Quien mal anda, mal acaba...” Jo sempre he coixejat; per força hauré d'acabar malament.

Ferrocarrils i telégrafs

El mes de febrer de l'any 1920 està plè d'història per a Espanya. Es una història subterrània. Es descabdella en l'ombra. Només arriben al públic veus escampades, paraules soltes.

Aquest número ha passat per la censura governativa

LA CAIGUDA

S una protecció constitucional me concedís el dret al comentari, aquest seria llarg i intens. Però ara s'estan resolent els destins del meu país, i jo, espanyol, jo, home dedicat a tasques de pensament, no puc escriure al marge dels successos la meua opinió, ni arriscant la llibertat. La censura governativa s'hi interposa, implacable. No és possible, ni la temeritat.

Però una organització política nostra, la «Lliga», que encara no disposa de la censura, ha intervingut en els darrers successos, i podem anotar, suposem que sense coacció, les seves desviacions.

Endebades s'exhibiran les paraules d'En Cambó, contràries a la persistència de la protesta per la dimissió del general Milans del Bosch. El fet de la protesta persistirà en la història de Catalunya, constituint el tancament d'un cicle polític que's podria titular: «Del polaviejisme al milansboschisme». Perquè En Cambó no voldrà ara la protesta, però aquesta existeix, i per ella, En Cambó, quefe nacionalista, demanava per a una autoritat militar l'absoluta preponderància política a Catalunya. Preponderància de poder executiu, sense ni tan sols la continència de la responsabilitat davant dels poders governatius i parlamentaris, car En Cambó va demanar per a les autoritats de Barcelona absoluta autonomia.

Així, la «Lliga», que va produir la llei de Jurisdiccions amb les seves intemperàncies antimilitaristes, no solament admet la vigència de la llei de jurisdiccions, sinó que demana una altra jurisdicció social. No pensa amb els restabliments constitucionals necessaris a Catalunya i a l'expansió catalanista, no desitja una canalització de les enormes forces proletàries de la seva terra, no rebutja una desigualtat de tracte per als catalans, ans al contrari, preconitza la intensificació d'una política represiva sense intervenció dels poders civils.

Com adquireix vigor l'argument anticatalanista de que l'Estat espanyol és una garantia de llibertat davant d'una Catalunya autònoma, conduïda per les burgesies avares i gròleres! —Mireu-los als catalanistes— ens diuen els adversaris.—Cap partit polític espanyol ha renunciat a les seves idealitats lliberals, i no obstant, la «Lliga», demana la restauració del virreïnat.— Tota la seva història nacionalista queda esborrada per aqueixa instintiva concepció de darrera hora d'una societat entregada al guany i en la qual la guàrdia que's dona a les prerrogatives econòmiques obté el màxim de poder.

Entre la «Lliga» i nosaltres no hi pot haver cap contacte, ni el sentimental que devogades se produïa en jornades de perill o de desitjos nacionalistes. L'esperit d'En La Cierva s'ha fet regionalista. Carreteres i dictadura; Foment i repressió. En La Cierva

donaria els seus manaments en castellà, i la «Lliga» sospiraria perquè fossin dictats en català. Res més.

Catalunya era un ideal de llibertat coincident amb la seva renaixença. Ja no ho és. Per culpa de la «Lliga», Espanya, espiritualment, està per damunt de Catalunya. Romanones té una ànima més pura que En Cambó.

PARADOX

EL SAC DELS COPS

Què ho fa que, en totes les lluites socials, polítiques i personals que afecten a Catalunya, l'ideal nacionalista és el sac dels cops?

Ara mateix està succeint això amb motiu del cas Milans del Bosch. Perquè alguns parlamentaris de la «Lliga» s'han manifestat, en aquesta qüestió concreta, contraris a la destitució del capità general de Catalunya, han sortit de llocs diversos irades veus de recriminació contra aquesta actitud. En el Parlament i en la premsa, els representants regionalistes s'han hagut de sentir punxants al·lusions al 25 de novembre del 1905 i a certes escenes de l'agitació d'ara fa un any per l'autonomia integral. I d'aquesta actitud d'alguns regionalistes se n'ha volgut fer una vergonya per al catalanisme i una prova dels sentiments reaccionaris dels nacionalistes. En *El País*, la ploma honestíssima d'En Robert Castrovido s'ha desviat una vegada més i ha escrit que Catalunya acaba de demostrar-se indigna de l'autonomia, i que una Catalunya que's governés ella mateixa seria un «Paraguai de patrons».

Així, de tot se'n fa un argument antinacionalista. I això és el que a nosaltres ens revolta. Quan els elements polítics i socials de l'Estat espanyol realitzen actes de reacció o prenen actituds antiliberals (dues coses que succeeixen a cada punt) ningú no treu la deducció que Espanya és indigna de la llibertat nacional, ningú no demana que la governi una nació estrangera. Si ve una repressió a Catalunya, per part de les autoritats del Govern central, i certs grups catalanistes la troben bé o no en protesta, és fa responsable d'aquella repressió, no pas a Espanya, sinó a Catalunya, es declara a aquesta incapacitada per a l'autonomia, i mentrestant s'accepta el règim centralista actual, que és el responsable major i directe.

Qualsevol diria, escoltant certs atacs al nacionalisme, que Espanya és el país model de la llibertat i del civisme! I no obstant, els fets estan a la vista. Fundar en els fets actuals i en altres fets anteriors la condemna del catalanisme, és una paradoxa que no podem admetre. Si davant de certes coses calgués condemnar el catalanisme, que hauríem de fer amb l'espanyolisme? És que per ventura són catalanistes ni tan solament catalans els que representen els primers papers en els conflictes i successos d'aquests dies?

A Catalunya hi ha, indubtablement, gent de dreta, i patrons, i senyors Esteves. Però de tot això n'hi ha a tot arreu. En son aspecte fosc, el senyor Esteve no és un tipus exclusivament català. És un tipus universal. Creiem que el nostre estimat amic Santiago Rusiñol estarà d'acord amb aquesta afirmació

nostra. Ja seria hora que, pels de la dreta, pels de l'esquerra i pels del mig, es renunciés a fer servir l'ideal nacionalista català de sac dels cops. Aquest ideal és avui la única força noble que sura per damunt la mar tempestuosa de les lluites socials, lletjament materialitzades i rebaixades per un i altre costat.

FULMEN

Cap geperut es veu el gep

En nom de la realitat immediata—tradueixis per conveniència del moment—ha parlat En Ventosa i Calvell al Congrés.

El prohóm regionalista ha tirat en cara al govern el canvi de procediments, en lo que respecta a la política desenrotllada a Catalunya.

Pot dir-se d'En Ventosa, que ha censurat en els homes de Madrid, un defecte que la «Lliga» pateix en grau superlatiu.

Tan aficionat com es mostra el govern a variar la seva actuació, en lo que afecta al sistema a seguir a casa nostra, es mostra la «Lliga» amiga de canviar de tàctica, repudiant avui lo que exaltava ahir, i a la inversa, segons convingui al seu oportunisme materialista.

Així hem vist als directors de la política «lliguera» fomentar perturbacions, inflar protestes i atiar rebel·lies, per mica que hagi convingut als interessos de la plutocràcia, que és la seva força principal.

No diguem les vegades que per a la consecució d'aquest o l'altre fi, ha sumat el seu concurs al d'elements, no ja de filiació dubtosa, sinó opositos diametralment a l'essència mateixa de lo que deu ésser el seu credo polític.

Segurs estem de que tractant-se d'anar a la conquesta d'un aventatge d'ordre material, no repararia la «Lliga» en sellar un pacte amb el dimoni.

La seva història és prou clara, en aquest punt.

X. X.

JA ÉS AQUÍ

(Sonet magre)

La Quaresma ja ha arribat amb son exercit d'espines; ja'ns toca rebre *tunyines*; el peix palo ja està armat.

Ja ha arribat tot carregat un barco d'oli i farines per amarin les sardines i fer *bunyols* pel veïnat.

Torna'l bacallà a regí amb la seva *penco* i *ganya*; torna'l temps de mal paí...

Mes, la Quaresma'ns enganya. Com pot dir que torna a Espanya. Si no se'n mou mai, d'aquí?...

PEPET DEL CARRIL

Fantasies

Si per altres motius no fossim enemics de la censura, ho forem pel que contribueix a la propagació de les mentides. Aquests dies de Carnaval, la pobre Veritat, tapada la cara amb una caputxeta de paper plena de creus rojes, s'ha passejat per tot Barcelona omplint la fantasia popular d'històries estranyes.

Quan els diaris poden dir lo que els hi dona la gana, se sap la veritat de les coses encara que cada hu les expliqui vestides amb el traje què més li agrada. Sapiguem netejar les planes periodístiques d'exageracions, parcialitats, conveniències, eufemismes, i demés brosses, pot sapiguer-se amb un xic de certitud un fet qualsevol per transcendència que tingui. Davant d'un tros de diari esborrat hi posa cada hu una suposició ajustada a l'imaginació que cada hu tingui.

Aquests dies, davant les planes censurades,

s'ha fantasiat d'una manera espeterrant. Un senyor, respectable company de café, m'ha dit misteriosament a cau d'orella:

—Sé del cert, per persona que pot sapiguer-ho que els dallonses estant disposats a tot si no marxa en daixós. Han donat tres dies de temps al dalló per a resoldre. Estem abocats a greus aconteixements.

Trobo a la Rambla a un amic amb *La Publicidad* a les mans mirant atentment un blanc de la secció telegràfica.

—Es clar—me diu amb un somriure maliciós—no ho han deixat passar.

—Què deia?—li pregunto

—Que ha visitat al daixó una comissió de dallonses per a dir-li que sinó d'allò..... daixó.

No crec ni un mot del que'm diu l'amic, però faig com aquell qui es fa creus de la notícia i el deixo content. Al cap de una hora la mateixa anormalitat que m'ha contat l'amic la sento al tramvia, al estanc, als rotllos de la Plaça Real i fins m'ho diu la portera al entrar a casa. Al cap-d'avall quasi m'ho faran creure a mi i tot.

Aquest és l'inconvenient gros de la censura. No deixa dir les coses an els diaris que només les exagerarien una mica i, no poguent fer una creu roja a les imaginacions, obliga a que la fantasia popular supleixi la gacetilla periodística.

I la fantasia del poble posada a inventar no te frè que l'aturi ni sentit comú que la freni.

JEPH DE JESPU

El camí a empendre

—Des de la setmana que vé, costarà l'oli tant més per quarta.

—Si vol sucre, ha d'ésser a aquest preu.

—S'han apujat altre cop les mongetes.

—A menys de tant, no puc donar-li l'arroç. I així, fins a lo infinit.

Es la cançó de l'enfadós. Cançó que's repeteix a les cases un dia i altre, posant als caps de família en un carreró sense sortida, en una angouxa i una inquietud constants.

Quan no és la castèria, motivada per l'exportació, és l'avarícia i l'afany de lucre de productors i intermediaris, als que un vent de bogeria ha girat el cervell. El deliri de riqueses, la impaciència per a acumular una fortuna, sia com sia, domina al norantanou per cent dels mortals.

Trastorns, disgustos, fatigues... Qui és capaç de predir l'acabament?

En Rafel Gasset, prototipus del polític de la mena de neules, ha llegit fa uns dies al Congrés una estadística relativa a les substàncies alimentícies darrerament importades per Espanya.

No són les dades fetes públiques per En Gasset les primeres que, relacionades amb el moviment d'exportació, es donen a conèixer, des de que una part dels espanyols pugna per a sortir del mal pas en que el problema de les substàncies ens ha abocat.

Així i tot, val la pena de parar esment en les xifres recollides per En Gasset.

Resulta, que en tant del mes de gener al de maig de 1918 exportaren dues mil tonelles d'arroç, n'han exportat l'any passat 8,027.

El mateix any 1918 exportaren 51 tonelles d'ordi. L'any passat 7,160 tonelles.

Blat de moro—prenent sempre com a exemple l'any 1918—200 tonelles. L'any passat, 8,300.

Llenties, 97 tonelles. L'any passat, 2,500.

De sucre, que feia anys se'n treien a fora unes 11 tonelles, se'n exportaren l'any passat 2,780 tonelles.

En els primers vuit mesos de l'any 1918 s'exportà oli per valor de 14 mil·lions de pessetes. En igual període de temps de l'any passat, per 84 mil·lions de pessetes.

Bé que es cedeixi a fora lo que ens sobri, no lo essencial per a les nostres atencions.

De lo contrari, no ens quedarà als espanyols altre camí que el de seguir la trajectòria dels aliments.

A l'exportació seguiria en aquest cas la emigració, mai tan justificada com ara.

Boi

Aquest número ha sigut censurat

Som així

Quan un riu se surt de mare, millor dit quan se desborda, tot ho arrasa i destrueix la corrent impetuosa.
Els veïns dels encontorns, inondats fins a les golfes, s'enfilen dalt les teulades preferint grans crits d'angoixa. Per fi el monstre apaïvegat, poc a poc a son llit torna i, la gent, no obstant estar escarmentada de sobres, no tan sols no posa esment, per a evitar més destrosses, sinó que's limita a dir, amb la més gran poca solta, com en el quènto del maño:
—Ridiós que susto!... *Hasta otra!*

Una cosa per l'estil passa amb els conflictes nostres; sols pensem en Santa Bàrbara, aterroritzats, quan tronal i tan els grans estadistes, com els demés, rics i pobres, en lloc de cercar el remei i aplicar-lo quan és hora tant tost del tot ha amainat la tempesta furiosa fem com el maño del quènto també diem: *Hasta otra!*

AGUILETA

Manca de memòria

o han ressonat com hauria calgut les festes d'Homeatge que varies poblacions espanyoles han realitzat a la memòria de la insigne escriptora i penalista espanyola Na Concepció Arenal, amb motiu del centenari del seu natalici.

No han tingut el ressò que eis hi pertocava, perquè ja no hauria d'ésser Espanya un dels països més endarrerits, amb governs dormilegues i institucions culturals de escassa virior, com si un interès xorc els cridés i les cridés a mantindre's en una situació arbitrària i irregular, en plè desacord amb la justícia i la lògica.

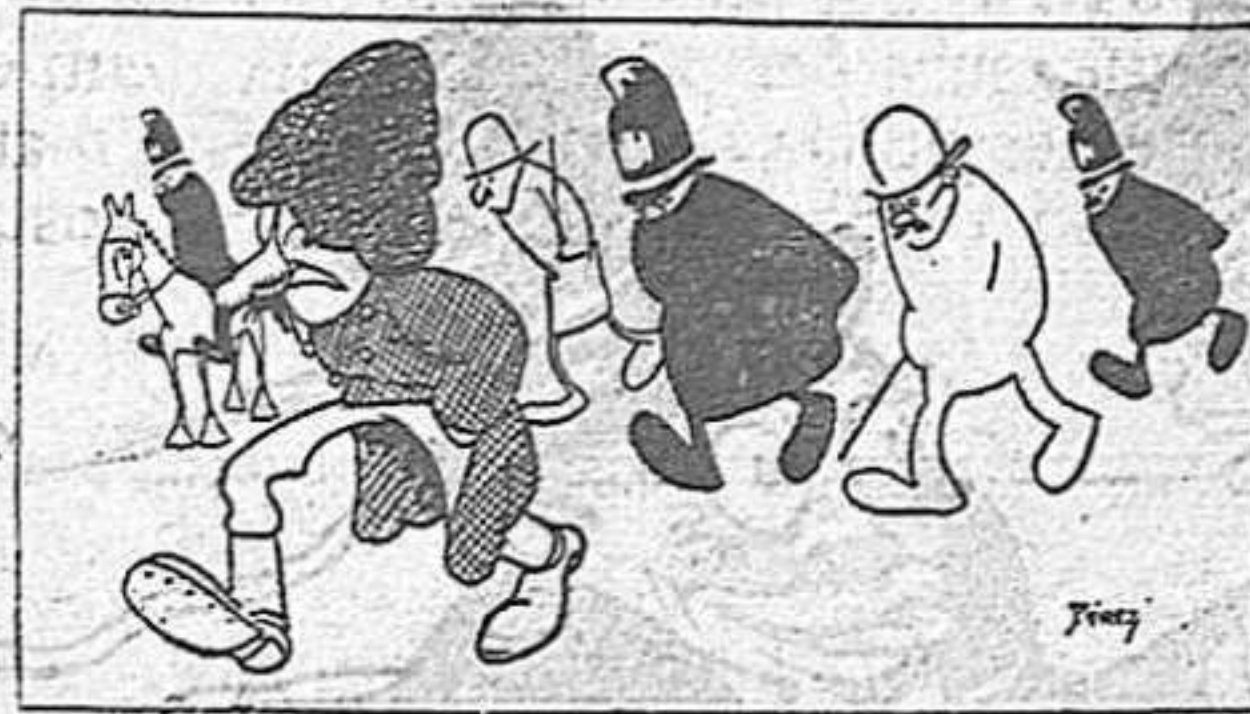
La sublim toçuderia apostòlica d'aquella dona que esmerçà la seva llarga existència en benefici de presoners i malalts, que escrigué llibres profunds i empedrà d'actes pietosos la seva vida heròica, mereixia altra cosa que la migrada manifestació dels presoners d'uns penals, que la celebració d'un Certamen i l'envió de quatre flors a la tomba sagrada on reposen les seves cendres.

Mereixia que els homes governants sense altre nord avui que la aprovació d'uns presupostos i l'alçament de una resclosa que contingui el perill del desbordament del poble afamat, fessin en honor i glòria de la il·lustre ferrolana, quelcom de sorollós, quelcom que pogués ésser qualificat d'Homeatge, de compliment a una petita part de l'hermós programa que dictà la febre de aquell cor magnànim de la dona que gosà trencar el tel del pélec esmortuït del convencionalisme i la impietat colectives.

Acabem de rebre del penal de Figueres una carta dels cinc únics reclousos, condemnats pels successos del juliol de 1909. Relleigint el prec que ens fan, els mots dolorosos que ens dediquen, sapiguent-nos antics companys de fadigues presoners, escrivim aquests mots tremolosament, sentint en lo més ferm i pregón del nostre esperit la recança que produeix veure mal satisfeta la justícia, en un país que hauria d'ésser ric per poc que tots hi ajudessim, i podria ésser una Arcàdia si es posava fi a tot abús de poder, no deixant moure del seu cercol al cactic i al sacerdot d'una religió per essència i potència contrària de tota tolerància.

Han passat més de deu anys d'ençà dels successos de juliol de 1909, i fins creient en la existència de petits delictes, cal suposar que deu anys de reclusió, lluny de les persones estimades i del treball enyorat, són més que suficients per al pagament d'un deute amb la justícia. Ademés, en el cas que tractem ha ocorregut que dotzenes i dotzenes que els tribunals condemnaren a mort i a cadena perpètua, per virtut de concessions fetes pels governs, disfruten molts anys ha de llibertat, mentre que per cap

Del Carnestoltes

— ¡ i, ai ai, que la he dinyada disfressant-me de rus!

dels cinc condemnats del penal de Figueres fou demanada aquella greu pena, no havent per tal motiu, hagut de produir-se la comutació.

Es la bèstia clerical la que, rabiosa creient de les màximes ferotges del càstic pel escarment, impideix la lliberació dels cinc amics nostres, és ella la que, tement per l'esdevenir, ha forçat les portes dels seus cataus, per a evitar una nova invasió popular que podria no deixar pedra sobre pedra del seu edifici de mentida i explotació de les consciències.

Si els governs d'Espanya tinguessin el seny corresponent i els hi agradés caminar al compàs de l'hora contemporània aprofitariem les avinenteses històriques per a realitzar accions enaltidores, sempre ben vistes pel poble, que deuria ésser constant inspirador de les seves accions sorolloses.

Mentre no es resolgui el cas dels cinc condemnats de Figueres, restarà en peu la afirmació nostra de que el clericalisme, forajit de la major part de les menjadores europees, i civilitzades és a Espanya una de les institucions més respectades i fins temudes pels catúfols governants que patim.

J. COSTA I POMÉS

LA FRANQUÍCIA POSTAL

Encara es queixen!

N altre lloc es parla de l'acord prè per la Comissió de Règim Interior de la Cambra de Diputats, de França, consistent en facilitar mocadors als parlamentaris que distretament s'hagin deixat a casa tan importantíssim accessori.

La nova de la distribució de mocadors ens arriba, precisament, a la mateixa en que proposa En Bugallal la supressió de la franquícia postal, otorgada als parlamentaris espanyols. El contrast entre l'una i l'altra determinació, no pot ésser, com se veu, més frapant.

La iniciativa d'En Bugallal, havia de produir un gros rebombori.

De moment, i mentre plouen noves protestes, ha alçat, el primer, la veu contra la reforma, el diputat per Tarragona-Reus-Falset, senyor Nogués.

—Aquesta mancada als diputats espanyols, els més despreciats del món,—ha dit el senyor Nogués.

Afegint a la exclamació:

—Els únics que no cobren dietes!

Els únics també,—diem nosaltres— que per a exercir un càrrec compromès i gratuït que comporta molèsties i mals de cap a dojo, s'imposen dispendis quantiosíssims.

El senyor Nogués, millor, pot-ser que nosaltres, sap les extralimitacions, els escàndols, a que la franquícia postal ha donat lloc. L'abús que sots la capa d'aquesta concessió acordada als diputats, vé fent-se dels cabals del contribuent.

Convinguem en que, sinó la supressió absoluta, convé a tots, al prestigi del Parlament en primer terme, el regularitzar l'ús de una gràcia, que ha servit de tot temps per a fins que res tenen que veure amb les conveniències dels diputats.

Això, per un cantó.

Respecte a la suposta condició d'inferioritat dels diputats espanyols, a la que ha al·ludit el senyor Nogués, cabria objectar que

en cap altre país, com en el nostre, és el Parlament una ficció.

Els membres que d'ell formen part, un aglomerat amorf, a les ordres de la vintena de senyors, entre els que,—políticament— està repartit el mapa d'Espanya.

Amb repetir que un norantacinc per cent dels senyors que ocupen els escons del Congrés, ignoren, o poc menys, la situació geogràfica dels districtes que es vanten de representar...

Frescos estariem, que damunt la desgràcia que representa el patir un orgue d'aitals condicions, ens haguéssim de gratar la butxaca!

Convé, abans, fer de la màquina parlamentària quelcom de viu i consubstancial amb l'entranya de la nació.

I d'això, a Espanya, en tenim per estona encara.

Deixin doncs, els diputats de parlar de dietes, i acontentin-se demanant que no els siga arreballada la franquícia postal, que desitjariem nosaltres veure com es fa extensiva a l'Ajuntament de Barcelona.

El segell espanyol, esdivindria llavors una veritable farsa.

Quina fortuna pel filatelista que arribés a copsar-lo!

BAC DE RODA

Del Carnestoltes

—Home!... Jo el creia més formal!... On va, disfressar-se a la seva edat!...

La evolució social

ESPRES de la lluita bèllica més gran que registra la Història i que ha repercutit per tots els indrets de la terra, la qüestió pública que més preocupa arreu del món, és la obrera. Les conseqüències derivades de la guerra han aguditzat de tal faísó els problemes socials creant-los-hi ambient propici que, avui, és de imperiosa necessitat que'ls homes públics de tots els sectors s'en preocupin, com comensen a fer-ho; però ha d'ésser no com un inici pròxim a esvair-se, sinó seriosament i amb persistència creadora, si no volem ésser tots responsables del que succeeixi, si deixen que es facin seva amb exclusivitat la bandera de les reivindicacions obreres els elements radicals, els revolucionaris i disolvents.

No ens espanten les idees per avançades que siguin; en tot cas els procediments, per quan si hi havia la preparació adequada per a passar d'un règim social a altre més perfecte no caldrien les violències revolucionàries pròpies d'èpoques primitives i de suplantacions contínues, per a la transformació; i, per tant, els romàntics que les preconitzen i fins aïlladament intenten són els qui estan en ingènia contradicció al volguer-nos transportar violentment d'un règim social envellit i deficient, no a un altre de més just—com desitgem—sinó a un estat de descomposició, generador d'un seguit de lluites, estèrils infantades per la manca de cultura i disciplina cíviques i lògica preparació.

Mentre aquesta cultura i aquesta disci-

plina no esdevinguin una realitat palesa no podem pas creure en absolut en l'afirmació de Henderson al sostenir que el sistema capitalista ha fracassat. No pot decretar-se el fracàs d'un sistema que encar que injust i defectuós, ha desempenyat i continua desempenyant un servei capdal a la humanitat, mentre el temps i l'esforç dels homes no hagin treballat suficientment per a la adaptació del medi a un altre amb prou garanties que pugui substituir-lo i que porti en l'entranya un major grau de justícia distributiva i benestar social.

Compta el món amb un crescut nombre de teoritzants d'indiscutible mèrit, homes de molta força imaginativa, utopistes revisors de les valors socials que en més o en menys, han d'ésser oïts pels qui són la encarnació de les realitats de cada època. Car aquells homes, heralds d'una societat futura més venturosa, són incapaces, no obstant, com a éssers humans que són, de convertir de sobte i simultàniament en més capacitat als ciutadans i en més bona i més justa la societat que integren.

Benvinguts siguin aqueixos homes propulsors, i lloada sigui com se mereix la seva obra; estudiem-la, mirem de capir-la i destriar-la per tal de no refusar-la ni acceptar-la en absolut ni a cegues, i, sobre tot, per no admètre-la com un ideal de revolució, sinó d'evolució.

E. DIUMARÓ

De Quaresma

SERMONET

Mossèn Lluc puja a la trona, tus, pren un póls de rapè, es mira als seus feligresos i comença:

— Germans meus:

Després de les mil disbauxes que grans i petits heu fet en les darreres setmanes, amparats pel desconcert que sol portà el Carnestoltes, ha arribat per fi el moment de descansà una miqueta i posà als instints un frè. L'Iglesia no és una mare tan adusta i tan cruel com en Nakens us fa veure des de aquell paper pervers titulat *El Motin*. Prova de l'afecte que ella us té és l'invenció afortunada de la Quaresma. Pobrets de vosaltres si en la vida de tant en tant no hi hagués uns moments de dolça calma i reculliment intern!...

No heu vist lo que fa la dona que sap de què se les heu? Durant tota la setmana, l'arreglo del seu piset no la ocupa ni mitja hora, però el dissabte, amb quín zel repara les toleràncies dels sis dies precedents! Quin modo de fer neteja de vidres i de coberts, de mobles i de rajoles, de sostres i de parets!... Doncs, lo mateix és pels homes la Quaresma, germans meus: una espècie de «dissabte» destinat al gran baldeig que anima i còs necessiten al sortir del desenfrè que ocasiona el Carnestoltes.

Del Carnestoltes

El Policia (al confident disfressat d'anglès)
—Vigila, vigila noi, que'm sembla que són sindicalistes.

No es possible que'l jovent balli sempre; no es possible que'l soroll dels cascabels no acabi per aixordar-vos; no es possible, en fi, que'l pes dels pecats que dueu a sobre no us obligui a parà els peus i a buscà a l'ombra del temple un refugi sa i discret. Ja sabeu, doncs, feligresos, lo que ara us pertoca fer per realitzà aquest «dissabte»: sentí un ferm penediment, confessar les vostres culpes, i recordà els bons consells que invariablement us dono cada any quan som a aquest temps.— Aquí mossèn Lluc s'atura i, molt formal, afegeix: —No us recomano el dejuni, que és de rigor, puix sabent els preus de les substistències, ja sé jo que'l complireu i que per aquesta banda no haig de tenir cap rezel. Està tot entès?... Doncs, llestos... Déu us faci bons!... Amen!

C. GUMÀ

No deixa d'ésser bastant còmic lo ocorregut a l'autor de comèdies Linares Rivas al arribar a un poble de Canaries.

Així que el barco anava a entrar al port, un seguit de repicaments de campanes i d'explosions de coets i traques aixordà l'espai.

Es clar, l'home—vanitós!—va creure's que tot allò anava p.r a ell; que eren salves d'homenatge al gloriós comediógraf.

Errada, Geroni!...

Era que el poble estava revoltat, precisament contra els del barco, perquè volia atracar allí i procedia d'un port infestat de grippe.

La comissió de carrilaires ha demanat a En Layret que no faci oposició al projecte d'augment de tarifes ferroviaries.

Serà perquè creuen que de fer-se efectiu aqueix augment, an ells els hi apujaran el sou?

Ai, innocents!... Xais, més que xais!... I què poc coneixen a les Companyies burgeses els obrers del carrill!...

Holanda continúa resistint-se en la demanda de les Potències.

No vol de cap de les maneres entregar l'ex-Kaiser al tribunal dels aliats.

I un humorista francès, davant d'aital resistència, ha dit:

—Jo de les Potències aliades ho resoldria aviat. Anunciaria a Holanda l'acord de no comprar-li formatges... fins que ens entregui el criminal... Ja veurieu com l'enviaria desseguida.

I pot-ser té raó. En aquest món tot és qüestió de pessetes.

Després de la disbauxa carnavalesca

—Vina als meus brassos, gran pecadò,

que jo et puc vendre la salvació.

El *sanyó* Sala ha tornat de Madrid, i sembla que porta amplis poders per a arreglar les coses a satisfacció de tots.

L'un se'n anirà a Sitges, l'altre a Caldetes i ell, el *sanyó* Sala, s'instal·larà en un principal del Passeig de Colón.

Don Alfons sembla que no té cap inconvenient en donar al greu conflicte aquesta solució.

Don Alfons Sala, eil!...

Llegeixo:

«Durant los días de Carnaval nuestro obispo doctor Reig se ha retirado en un convento de San Baudilio de Llobregat.»

Mal fet, home! A qualsevol se li acut, per a fugir de la bogeria... anar-se'n a Sant Boil!...

En Royo Villanova ha donat una conferència a l'Ateneu de Madrid en defensa de l'Eugeni d'Ors.

La llàstima és que per a defensar a En Xeni ha fet com sempre: a atacat despietadament a Catalunya.

I això ja no hauria d'agradar-li massa a l'Ors!...

Com era d'esperar, hi ha hagut crisi parcial. Victima?... El senyor Jimeno; com si diguessim, En Romanones.

Esperem... El coixet és un murri, que ja es cuidarà de provocar la crisi total.

I després?... Don Melquiades?... En Lerroix?... En Pavia?... Els soviets?... Visquem, visquem, que deia l'àvia!

Sembla que, per alguns senyors dels que tenen la paella pel mànec (i al dir paella, llegeixi's una altra cosa), hi ha el projecte de castigar al comte de Romanones, enviant-lo desterrat a qualsevol illa de Santa Elena.

No més li faltava això al coixet, per a donar-se importància. Quines infules de *Napulayón* que es donaria!...

Els vencedors de la *Lliga* han festejat ja la victòria electoral amb un banquet.

L'àpet el celebraren precisament el dia del dijous gras.

Podien haver esperat el dimecres de Cendra, i de passada enterrar la sardina—pensaran vostès.

Però no; perquè, d'ençà que estan supeditats al Passeig de Colón, els lligaires, ja la tenen enterrada.

Se diu que En Wilson ha escrit una nota enèrgica a Itàlia, dient que si aquesta s'empenya en seguir la política que segueix sobre l'Adriàtic i la Iugo-Eslavia, els Estats Units aniran per les seves i no voldran sapiguer res més dels problemes europeus.

Ai, ai ai ai!... Quin conflicte!...

Ja'm penso com acabarà això: Embarcant-se En D'Aunnuccio en una galera i anant a conquerir la ciutat de Nova-York.

L'Ajuntament obre un Concurs de Caramelles que's cantarà a la Plaça de Sant Jaume la revetlla de Pasqua.

Molt bé. Si nosaltres fossim del Jurat, premiariem les que cantessin coples més satíriques:

«Pubilla, Pubilla maca: treu el nas al finestró i et direm en què s'assemblen un lladre i un regidó...»

Un parell de pensaments? Allà van:

«L'obra entera de la llei no és més que un mecanisme a favor d'advocats i magistrats.»— LOMBROSO.

«Els grans ens semblen grans perquè ens els mirem estant nosaltres agenollats davant d'ells. Alcem-nos!—LOUSTALOT.»

Conte vell vestit de nou: En Palaudaries va a confesar-se; i el capellà li imposa, per penitència, que té de resar tres pare-nostres.

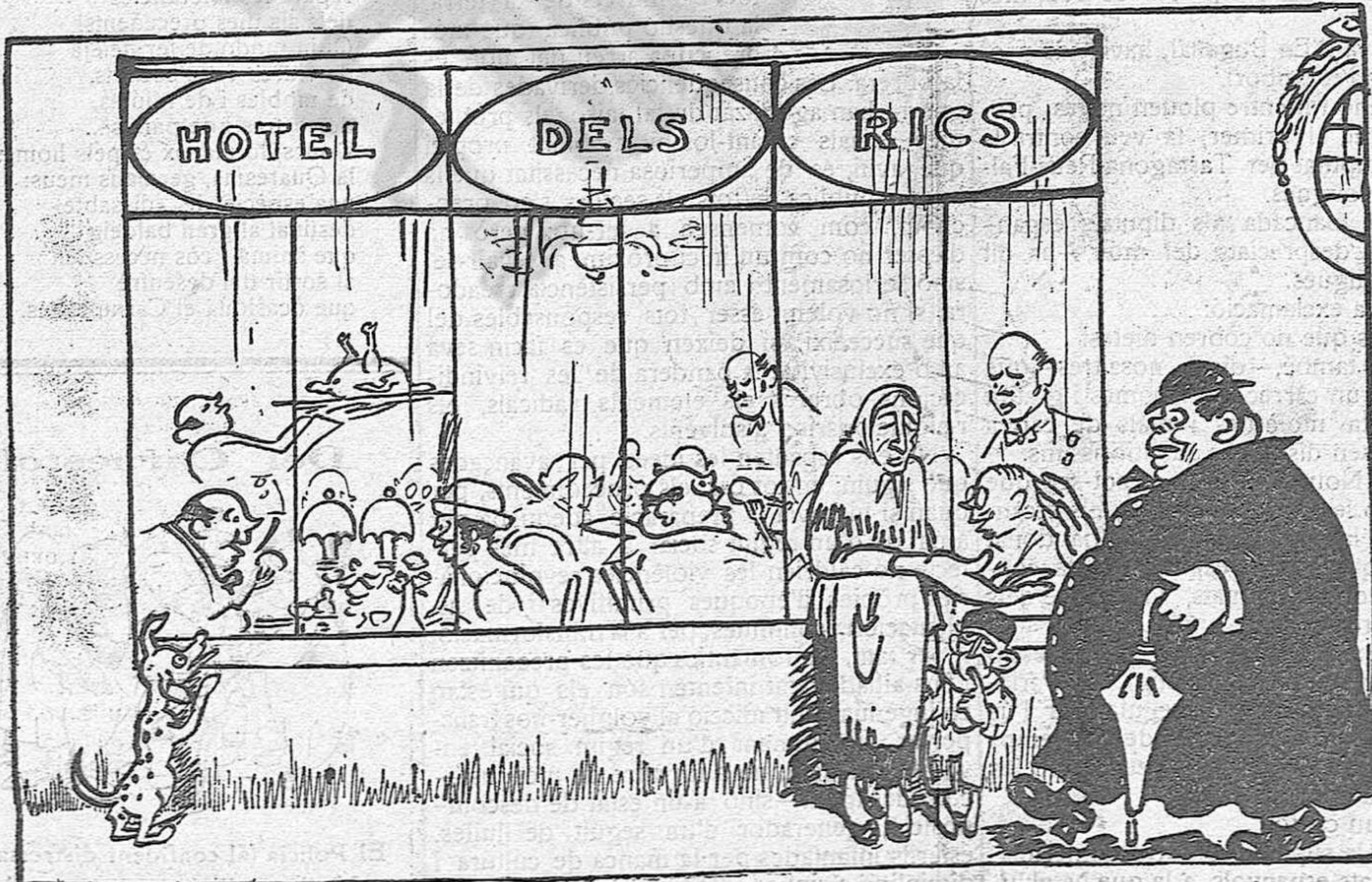
—Pobre de mi—exclama aquell, plorant a llàgrima viva.

—Què't passa, pecador?

—Pobre de mi!... Com ho faré?... Vostè em mana que resi tres pare-nostres i... jo no'n sé més que un!...

Imp. La Campana i L'Esquella, Oim, 8.—Barcelona

En plena Quaresma

—Paciència, germana. Tant per tant, penseu que hem entrat al dejuni.

MOLT AVIAT SORTIRÀ

per a aquest any 1920

Molta il·lustració i molt text
Nimots polítics i socials